

у шипраг и насиљем је мучули од јутра до мрака тако, да је после велики претрпљених мука једва жива остала.

У пиротском округу скупе се 50 до 60 лупежа који по селима везују људе и изпуђавају новце од њих. Становници се пожале војводи, а овај им одговори, да таквих самовољника има 800 и да их он не може да растера.

Тако исто један његов слуга пође на коњу на пијацу у намери да убије кога, и наишав на једнога кројача баци се ножем на њ, али га не погоди, а кад овај побегне он га из пиштоља убије. Други људи кад су то видели затворе дућане и разбегну се.

Оваки и овима подобних случајева има хиљадама које нује могуће исказати и по реду описати. Бедни народ цвили, али жалбе његове не допиру до султана. Остаје му само да се побуни: једно да се сачува од угњетача, а друго да би свемилостиви господар могао видети какве муке овај народ сноси, и да би се умилостивио да противу оваквих самовољства предузме нужне мере.

Али паша не разбирајући да су хришћани скочили противу угњетача а не противу султана, сдружио се с њима, па убија хришћане као побуњенике противу свога господара, пале села и пљачкају, жене и децу одводе у ропство, и тако пре него све ово дође до султана, већина наше несретне браће мора ће изгинути.

Примедба. У овом смислу предате су биле просбе Ђамил-паши београдскоме, српскоме књазу Михаилу и рускоме конзулу.

Србија и Русија од кочине крајине до св. Андријевске скупштине. Написао **Нил Попов**. Свеска 4. Превели с руског **П. Срећковић**, **А. Васиљевић**, **Ж. Жујевић**, **А. Марјановић**. Београд, 1870, стр. 432—435.

1841.

„Булгарія. Са сербске границе пишу: Узрокъ, што су славенска и едновѣрна браќа наша у Бугарској побуњила се, воља да ће свакиѣ, и да му се не каже, знати, сирѣчь да е зло, које трпе. То ће свакиѣ већъ и по